

Книгата на Даниил — Осемдесет и шесто

Пророческото разкриване: Разбиране на нарастването на знанието и вестта на среднощния вик

Jeff Pippenger

2024-02-19

Ние разглеждаме паралела между движенията на първия и третия ангел, за да разберем по-добре какво символично представлява увеличението на знанието, когато то бъде разпечатано във времето на края. Стремим се да покажем, че то представлява ескалация на истината, която в крайна сметка достига своята кулминация като късния дъжд, който е вестта на Среднощния вик. Като символ „увеличението на знанието“ произхожда от книгата на Даниил и там е определено като пророческото познание, което изпитва и произвежда две категории поклонници.

И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. Даниил 12:9, 10.

През 1989 г. бе разпечатано едно „увеличаване на знанието“, което в крайна сметка ще разкрие две групи поклонници. Тези две групи са илюстрирани в контекста на това как се отнасят към вестта на късния дъжд. Нечестивите не разпознават и не приемат късния дъжд, а мъдрите го разпознават и приемат. Поради това нечестивите не виждат кога късният дъжд започва да пада, а той започна да пада, когато народите се разгневиха на 11 септември 2001 г. Ние разгледахме ръководството на лаодикийския адвентизъм, представено в осма и девета глава на Езекиил, както и в двадесет и осма глава на Исаия. В Исаия „присмивателите“ бяха направили „лъжата“ свое „убежище“ и се бяха „скрили“ „под лъжата“.

Затова чуйте словото на Господа, вие присмехулни мъже, които управлявате този народ, който е в Йерусалим. Понеже казахте: Съюз сключихме със смъртта и със ада сме в съглашение; когато премине преливащият бич, той няма да дойде върху нас; защото направихме лъжата наше убежище и под лъжата се скрихме. Исаия 28:14, 15.

Древните мъже на Ерусалим в последните дни не издържат изпита на „покоя и освежаването“, представен чрез методологията на „ред по ред“, която позволява на мъдрите да разпознаят късния дъжд на последните дни чрез историческата илюстрация на късния дъжд в милеритската история. Пророческата характеристика на „присмехулните мъже“, която Исаия подчертава в този пасаж, е лъжата и неистината, под които те се скриха и които направиха свое прибежище. Следователно, във връзка с изпита на вестта за късния дъжд („покоят и освежаването“, което те не поискаха да чуят), древните мъже на Ерусалим са приели лъжа.

Вестта за късния дъжд идва с един спор, както е представено във втора глава на Авакум, където стражът пита Бога какво трябва да отговори в „спора“ на своята история, защото думата „изобличен“ в първия стих на втора глава означава „спорено с“.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъда изобличен. Авакум 2:1.

Мъдрите, по време на разискването за късния дъжд, представят истините, изобразени като скъпоценностите на Милър, които са също така основополагащите истини, разпознати, утвърдени и представени от милеритите. Тези истини са представени като Христос, Канарата на вековете.

„Нека онези, които стоят като Божии стражи на стените на Сион, да бъдат мъже, които могат да виждат опасностите пред народа — мъже, които могат да различават между истината и заблудата, правдата и неправдата.

„Предупреждението дойде: Не бива да се допуска да проникне нищо, което би разклатило основата на вярата, върху която градим още откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 година. Аз бях в тази вест и оттогава стоя пред света, вярна на светлината, която Бог ни е дал. Не възнамеряваме да отместваме нозете си от платформата, на която бяха поставени, когато ден след ден търсехме Господа с усърдна молитва, търсейки светлина. Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал? Тя трябва да бъде като Канарата на вековете. Тя ме е водила, откакто ми беше дадена.“
Review and Herald, 14 април 1903 г.

Древните мъже представят една фалшива вест за късния дъжд, която Исая представя като „лъжа“ и неистина. В осма глава на Езекиил е представена историята, която посочва кога древните мъже на Ерусалим се покланят на слънцето, и те са противопоставени на онези, които получават Божия печат в следващата глава. Третата мерзост (поколение) представлява фалшива вест за късния дъжд, представена чрез „плача за Тамуз“. В третото поколение на адвентизма, което започна през 1919 г., беше въведена една „лъжа“ във връзка с фалшивото евангелие, публично представено от У. У. Прескот на Библейската конференция през 1919 г. Тази „лъжа“ е конкретен предмет на третото поколение и „лъжата“ е фалшивата основа на фалшивата вест за късния дъжд, представена чрез „плача за Тамуз“.

Важно е да се отдели време, за да се посочи точно „лъжата“ в пророчеството, защото именно „лъжата“ е главната причина лаодикийският адвентизъм да не може да види увеличението на познанието през 1989 година. „Лъжата“ е, че „ежедневната“ в книгата на Даниил представлява Христовото служение в светилището. Пророческото прилагане на „ежедневната“ като Христовото служение в светилището е фалшиво и неправилно пророческо приложение, но „лъжата“ не се състои просто в това да се посочи погрешното отъждествяване на „ежедневната“ като пророчески символ; тя също така представлява и „лъжа“, която твърди, че сестра Уайт е била съгласна с това погрешно приложение, и след това използва тази неистина, за да утвърди неправилното приложение като установена

истина.

Правилното разбиране на последните шест стиха от Даниил единадесета глава е било типологично представено от стихове тридесет до тридесет и шест; и когато сестра Уайт посочва пълното изпълнение на единадесета глава на Даниил, тя заявява, че „сцени, подобни на описаните“ в стихове тридесет до тридесет и шест, „ще се повторят.“

Използването на фалшивото определение за „ежедневната“ поражда фалшива историческа структура. Историята, представена в единадесета глава на Даниил, стихове тридесет до тридесет и шест, включва отнемането на „ежедневната“. „Ежедневната“ е или според милеритското приложение, или според приложението на Прескот и Даниелс. В зависимост от това кое приложение бъде избрано, ще бъдат изградени две различни исторически структури.

И войски ще застанат от негова страна, и ще осквернят светилището на силата, и ще отнемат постоянната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение.
Даниил 11:31.

Според вдъхновението пророческата история, представена в този стих и включваща тридесети стих и стихове тридесет и втори до тридесет и шести, следва да бъде повторена в стихове четиридесети до четиридесет и пети на Даниил единадесета глава.

„Пророчеството в единадесета глава на Даниил е почти достигнало пълното си изпълнение. Голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори. В тридесетия стих се говори за една сила, която „ще се наскърби, [Даниил 11:30–36 цитирано.]“

„Ще се разиграят сцени, подобни на описаните в тези думи.“ Manuscript Releases, number 13, 394.

Стихът, в който намираме „ежедневната“, е тридесет и първи стих.

И военни сили ще застанат от негова страна, и ще осквернят светилището на крепостта, и ще отнемат всекидневната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение.
Даниил 11:31.

„Мишците“ в стиха се издигат „от негова страна“. „Мишците“ са сила, както и онзи, за когото те „се издигат“. Именно „мишците“ в стиха „застават от негова страна“, и „мишците“ „оскверняват светилището на силата“, и „мишците“ „отнемат всекидневната жертва“, и също така именно „мишците“ „поставят мерзостта, която докарва запустение“. В тринадесета глава на Откровение змеят, който е езическият Рим, дава на папството три неща.

И звярът, който видях, приличаше на леопард, и нозете му бяха като нозе на мечка, а устата му — като уста на лъв; и змеят му даде силата си, престола си и голяма власт.
Откровение 13:2.

Звярът, подобен на леопард, е отъждествен от сестра Уайт с папството, а в дванадесета глава сестра Уайт посочва, че змейът е едновременно Сатана и езическият Рим.

„Така че, докато змейят, преди всичко, представя Сатана, той е, във вторичен смисъл, символ на езическия Рим.“ Великата борба, 439.

Във втория стих на тринадесета глава от Откровение езическият Рим даде на папството своята военна мощ, своите „оръжия“, започвайки с Хлодвиг, царя на франките (Франция), през 496 година. Езическият Рим даде на папския Рим неговия престол на власт през 330 година, когато император Константин напусна град Рим и премести столицата на императорския Рим в град Константинопол. Езическият Рим даде гражданската власт на папството през 533 година, когато Юстиниан издаде указ, който определяше папството като глава на всички църкви и изправител на еретиците.

В тридесет и първи стих „мишците“, които се надигат, са военните сили на езическия Рим, които се надигнаха в подкрепа на папството, започвайки с Хлодвиг през 496 година. Поради този акт папството определя Франция като „първородната на Католическата църква“, а понякога и като „най-голямата дъщеря на Католическата църква“. В тридесет и първи стих, след като Константин издаде неделен закон през 321 година, а след това премести столицата от град Рим в град Константинопол през 330 година, някога непобедимата империя започна да се разпада, тъй като първите четири тръбни сили от осма глава на Откровение започнаха непрестанна война срещу Римската империя. Насочеността на нападенията, извършвани от варварите и Гензерих, беше отправена срещу град Рим, който преди 330 година беше „светилището на силата“ за Римската империя. От 330 година нататък нахлуващата варварска война трябваше да „осквернява светилището на силата“, докато „мишците“ на езическия Рим не се надигнат в подкрепа на папството, започвайки през 496 година.

Езическият Рим не само предостави на папската власт три неща — като ѝ даде военната мощ, гражданската власт и престола на града Рим, — но също така премахна и три рога за папския Рим.

Вгледах се в роговете, и ето, между тях се издигна друг малък рог, пред който три от първите рогове бяха изтръгнати с корените си; и ето, в този рог имаше очи като човешки очи и уста, говореща високомерни неща. Даниил 7:8.

Трите рога, които трябваше да бъдат „изтръгнати“ в седмата глава на Даниил, представляваха три главни сили, които се съпротивляваха на въздигането на папството на власт. Последният от тези три рога бе отстранен, когато готите бяха прогонени от града Рим в 538 година. Те бяха прогонени от града чрез „мишците“ на езическия Рим, защото тези „мишци“ трябваше да поставят папството (мерзостта на запустението) на престола на тогавашния познат свят в 538 година.

Тридесет и първи стих на Даниил единадесета глава посочва четири неща, които „мишците“ (езическият Рим) щяха да извършат. Те трябваше да „се изправят“ в подкрепа на папството, както направиха през 496 година. Те трябваше да осквернят „светилището на силата“, както

е представено чрез военните борби, водени върху град Рим в продължение на приблизително два века. Те трябваше да „поставят“ папството на трона на земята през 538 година, а също така трябваше и да „отнемат ежедневната“.

Еврейската дума, преведена в стиха като „премахне“ (sur), означава „отстрани“. До 508 година съпротивата от страна на езичеството, съществувала в Римската империя и действаща, за да възпрепятства възкачването на папството на власт, бе напълно подчинена или премахната.

Да се отъждествява „ежедневната“ със служенето на Христос в светилището е лъжливо приложение; но действителното дело, извършено в лаодикийската история на адвентизма, което утвърди това лъжливо приложение като истина, се основаваше върху определена „лъжа“, осъществена в третото поколение на адвентизма. Напътствието на сестра Уайт, че историята на стихове тридесет до тридесет и шест ще се повтори в окончателното изпълнение на Даниил единадесета глава, направи невъзможно „присмивателните мъже“, които управляват Ерусалим, да наложат тълкуване върху стих тридесет и първи, без същевременно да отхвърлят Духа на пророчеството.

„Присмивателите“ учат, че папството е отнело истинското разбиране за служението на Христос в светилището чрез въвеждането на папската меса, която е фалшификат на Христовото дело в небесното светилище. Ако това беше действителното значение на „всекидневната“, тогава „мишците“, които се издигнаха в тридесет и първи стих, биха били папството, защото граматическата структура на стиха изисква „мишците“ да са силата, която отнема „всекидневната“.

За да поддържат своето блюдо от басни, те твърдят, че папството (мишците) оскверни Христовото небесно светилище. Еврейската дума, преведена като „светилище (miqdash) на сила“, означава или езическо светилище, или Божието светилище. Ако Даниил е искал да предаде мисълта, че Божието светилище щеше да бъде осквернено от папството, той би употребил еврейската дума „qodesh“, която може да обозначава единствено Божието светилище. И тъй, къде е записано в Библията или в Духа на пророчеството, че небесното светилище някога е било или някога ще бъде осквернено от папството?

Разбира се, греховете на християните са вписани в книгите на небесното светилище, но това представяне не означава, че Божието светилище е било осквернено. Очистването на светилището представляваше очистването на записните книги, които се намират в светилището. Освен това папската власт никога не е била християнска, така че тя никога не е била вписвана в книгите на следствия съд. Единственият съд, определен за папството, е изпълнителният съд на Божия гняв.

„Мишците“ също трябваше да „поставят мерзостта, която докарва запустение“ — коя власт би била това? Коя власт постави папството? И коя е тази власт, за която папството се застъпи още в самото начало на тридесет и първи стих?

Неуките в лаодикийския адвентизъм, които са положили вечния си живот в ръцете на човеци, за които е било посочено, че не са способни да прочетат запечатаната книга, може и да се чувстват удобно, когато гъделичкащите им уши биват успокоявани с такъв вид покварено библиейско приложение, но е още по-нелепо да се опитват да вземат историята, която трябва да установят, за да поддържат заблудата си, и да я съгласуват с последните шест стиха на Даниил единадесета глава.

В историята, довела до разпадането на Съветския съюз, за който може да се покаже, че е представен като Южния цар в четиридесетия стих на Даниил 11, военната мощ на Съединените щати застана в подкрепа на папството, когато Роналд Рейгън сключи таен съюз с антихриста от библиейското пророчество. С това бе даден знак, че всяка протестантска съпротива срещу възхода на папството е била усмирена в Съединените щати, както е предобразено чрез премахването на съпротивата на езичеството през 508 година. Северният цар (папството) в този пасаж първо помете Съветския съюз през 1989 г. и стори това в съюз с „колесници“ и „конници“, представляващи военната мощ на Съединените щати, а също и с икономическата мощ на Съединените щати, представена чрез „корабите“.

Съединените щати бяха „мишците“, които се издигнаха в подкрепа на папството. Протестантизмът беше отстранен, точно както съпротивата на езичеството беше покорена до 508 година. В четиридесет и първия стих Съединените щати ще бъдат завладени от папството и Конституцията на Съединените щати, която е „светилището на силата“ на Съединените щати, ще бъде съборена, когато Съединените щати поставят Царя на Севера (папството) върху престола на земята, както направи езическият Рим през 538 година. Ако четете статиите на този уебсайт, можете да изтеглите списание The Time of the End и да прочетете по-обстойно изложение на последните шест стиха от Даниил единадесета глава, но сега ние просто посочваме, че отъждествяването на „ежедневната“ със служенето на Христос в светилището е погрешно приложение на символа. Правим това, за да покажем, че това погрешно приложение е било наложено върху лаодикийския адвентизъм чрез преднамерена лъжа.

Ще продължим да разглеждаме пророческата лъжа в следващата статия.

„Нямаме време за губене. Пред нас са смутни времена. Светът е раздвижен от духа на войната. Скоро ще се разиграят сцените на скръб, за които се говори в пророчествата. Пророчеството в единадесетата глава на Даниил е достигнало почти до пълното си изпълнение. Голяма част от историята, която се е случила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори.

„В тридесетия стих се говори за една сила, която „ще се наскърби, ще се върне и ще негодува против светия завет; така ще постъпи; дори ще се върне и ще встъпи в съглашение с онези, които изоставят светия завет. И войски ще застанат на негова страна, и те ще осквернят светилището-крепост и ще премахнат всекидневната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение. А онези, които вършат нечестие против завета, той ще разврати с ласкателства; но хората, които познават своя Бог, ще се укрепят и ще вършат подвизи. И разумните между хората ще вразумяват мнозина; но

ще падат от меч и от огън, чрез плен и чрез грабеж, много дни. А когато падат, ще им се помага с малко помощ; но мнозина ще се прилепят към тях с ласкателства. И някои от разумните ще паднат, за да бъдат изпитани, очистени и избелени до времето на края; защото то е още за определеното време. И царят ще постъпва според волята си; и ще се възвеличава и ще се превъзнася над всеки бог, и ще говори чудновати неща против Бога на боговете, и ще благоденства, докато се изпълни негодуванието; защото определеното ще се извърши.“ Даниил 11:30–36.

„Ще се разиграят сцени, подобни на описаните в тези думи. Виждаме доказателства, че Сатана бързо завладява умовете на хора, които нямат страх от Бога пред себе си. Нека всички да прочетат и разберат пророчествата на тази книга, защото сега навлизаме във времето на скръбта, за което е говорено:“

„И в онова време Михаил ще се надигне, великият княз, който стои за чадата на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквото не е имало, откакто съществува народ до онова време; и в онова време твоят народ ще бъде избавен — всеки, който се намери записан в книгата. И мнозина от онези, които спят в пръстта на земята, ще се събудят — едни за вечен живот, а други за позор и вечно презрение. И разумните ще сияят като светлината на небесния свод; и онези, които обръщат мнозина към правда — като звездите до вечни векове. А ти, Даниеле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края: мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се умножи.“ Даниил 12:1–4.

Manuscript Releases, number 13, 394.